

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o námitce podjatosti proti všem soudcům Nejvyššího správního soudu vznesené žalobcem dne 8. 4. 2015,

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Jakub Camrda a Mgr. Ondřej Mrákota **n e j s o u** vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Ads 46/2015.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou u krajského soudu se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Krajský soud žalobu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal kasační stížnost, která byla v souladu s rozvrhem práce přidělena k projednání 5. senátu Nejvyššího správního soudu. Podáním doručeným soudu dne 8. 4. 2015 žalobce uplatnil námitku podjatosti, jejímž projednáním a rozhodnutím byl rozvrhem práce určen 1. senát téhož soudu.

[2] Z obsahu námítky vyplývá, že žalobce namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu. Námitku odůvodnil tím, že „... *soudci veřejně deklarují veřejný zájem na uzavření dohody o platech s vládou ...*“, z čehož lze dovodit, že „... *soudci, kteří jsou ve sporu s vládou, nemohou být nezanjatí ve věci směřující k orgánu vlády...*“. Jelikož žalované ministerstvo je řízeno vládou, je dle žalobce důvod pochybovat o nepodjatosti soudců při rozhodování.

[3] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účastník řízení může namítat podjatost pouze u toho soudce, který bude v jeho věci rozhodovat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. Nao 103/2008 - 79). V předmětné věci byl stěžovatel připisem ze dne 20. 3. 2015 informován, že v jeho věci bude rozhodovat senát složený ze soudců uvedených ve výroku. Soud se tedy zabýval námitkou podjatosti pouze ve vztahu k těmto třem soudcům.

[4] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Rozhodovat o podjatosti je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když

je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11).

[5] Žalobce má za to, že objektivní skutečnost, že soudci jednají s vládou o výši svých platů, zakládá jejich podjatost při rozhodování sporu, jehož účastníkem je ministerstvo. Podle soudu však tato skutečnost sama o sobě podjatost nezakládá.

[6] Nejvyšší správní soud se již vyjádřil v tom smyslu, že obecně formulované námitky podjatosti všech jeho soudců, která není podpořena konkrétními důvody pro vyloučení jednotlivých soudců, nelze vyhovět a není třeba se jí zabývat samostatně (v podrobnostech viz zejm. rozsudek ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ans 2/2012 - 52). V nyní projednávané věci jde zčásti o odlišnou situaci, neboť stěžovatel námitku podjatosti opírá o skutečnost, že soudci jsou ve sporu s vládou o své platy. Tento vztah soudců a vlády však není takové povahy a intenzity, aby mohl založit jakékoli pochybnosti o jejich nepodjatosti. Vztah soudců k orgánům moci výkonné je v obecné rovině nezbytností. Všechny tři pilíře státní moci, tedy moc zákonodárná, výkonná a soudní, jsou provázány vzájemnými vztahy. Například právě soudci obecných soudů jsou do funkce ustanovováni orgány moci výkonné a jsou placeni prostředky pocházejícími ze státního rozpočtu, který navrhuje vláda a schvaluje zákonodárný orgán. Tyto vztahy, v celistvosti tvořící ústavní systém, v sobě zahrnují třeba i otázku vztahu vlády a soudců ohledně soudcovských platů.

[7] Pouze z takto právním řádem předvídaných vztahů členů moci výkonné a soudní nelze, izolovaně a bez dalších bližších indicií naznačujících možnou podjatost, dovozovat automatické vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí v určité věci.

[8] Pro tento závěr svědčí i judikaturou dovozený princip, že při rozhodování o vyloučení soudce je třeba mít na paměti též zachování funkčnosti soudu, resp. zákaz odepření spravedlnosti, z čehož plyne, že výklad a aplikace ustanovení o vyloučení soudců nemohou vyústit v situaci, kdy již nebudou žádní soudci, kteří by o věci mohli rozhodovat (např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. Nao 41/2013 - 56). Přistoupil-li by totiž soud k výkladu navrhovaným žalobcem, a na základě obecné námítky sporu soudců s vládou o soudcovské platy všechny soudce shledal podjatými, nebylo by v České republice jediného soudce schopného rozhodovat o žalobě proti rozhodnutím vydanými orgány moci výkonné.

[9] Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitku podjatosti soudců uvedených ve výroku důvodnou, rozhodl tak, že tyto soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Ads 46/2015.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu